

7. Pentru a remedia neîndeplinirea obligațiilor constatată în prezenta procedură, autoritățile italiene și-au anunțat mai întâi intenția de a extinde de la 3 la 12 luni termenul de prezentare a cererii de intervenție a Fondului, iar apoi de a-l suprima.
8. În plus, acestea au publicat în Jurnalul oficial al Republicii Italiene un comunicat prin care informau persoanele interesate că, în așteptarea abrogării termenului în discuție, în scopul asigurării protecției consumatorilor, cererile de acces la Fondul de garanție pot fi introduse în orice moment.
9. Comisia consideră că aceste măsuri, deși reprezintă o tentativă laudabilă de a remedia consecințele încălcării contestate, nu sunt suficiente pentru a înlătura riscul de lipsire a celui care cumpără o călătorie „all inclusive” de dreptul la o protecție efectivă în caz de faliment al organizatorului.
10. Pentru a asigura pe deplin securitatea juridică, permițând astfel particularilor să cunoască întinderea drepturilor lor și să se prevaleze de acestea în fața instanțelor de judecată, dispozițiile unei directive trebuie să fie puse în aplicare cu eficacitate, în mod specific și cu o claritate incontestabile și nu prin intermediul unor simple practici administrative, care prin natura lor pot fi modificate în mod discreționar de administrația națională.
11. Coexistența, în ordinea juridică italiană, pe de o parte, a unei dispoziții care nu a fost niciodată abrogată în mod formal și care prevede, sub sancțiunea decăderii, un termen de trei luni pentru introducerea cererii de intervenție a Fondului, și, pe de altă parte, a unui comunicat al administrației care invită să nu se țină seama de acest termen creează o situație evidentă de insecuritate pentru cei care cumpără călătorii „all inclusive”.

(¹) Directiva 90/314/CEE a Consiliului din 13 iunie 1990 privind pachetele de servicii pentru călătorii, vacanțe și circuite (JO L 158, p. 59, Ediție specială, 13/vol. 9, p. 248).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Symvoulio tis Epikrateias la 2 aprilie 2009 — Enosi Efopliston Aktoploias, ANEK, Minoïkes Grammes, N. E.Lesbou, Blue Star Ferries/Ypourgos Emporikis Naftilias și Ypourgos Aigaïou

(Cauza C-122/09)

(2009/C 141/52)

Limba de procedură: greaca

Instanța de trimitere

Symvoulio tis Epikrateias

Părțile din acțiunea principală

Reclamante: Enosi Efopliston Aktoploias, ANEK, Minoïkes Grammes, N. E.Lesbou, și Blue Star Ferries

Pârâte: Ypourgos Emporikis Naftilias și Ypourgos Aigaïou

Întrebările preliminare

- 1) Potrivit articolului 10 al doilea paragraf CE și articolului 249 al doilea paragraf CE: i) Legiuitorul elen este obligat, pe perioada exceptării temporare până la 1 ianuarie 2004 de la aplicarea Regulamentului nr. 3577/92 al Consiliului din 7 decembrie 1992 de aplicare a principiului liberei circulații a serviciilor la transporturile maritime în interiorul statelor membre (cabotaj maritim) (JO L 364, p. 7, Ediție specială 06/vol.2, p. 83), exceptare referitoare la Grecia și introdusă prin articolul 6 alineatul (3) din acest regulament, să se abțină de la a adopta dispoziții care pot compromite grav aplicarea deplină și efectivă în Grecia a Regulamentului nr. 3577/92 după 1 ianuarie 2004? ii) Particularii au dreptul de a invoca regulamentul în discuție pentru a contesta validitatea dispozițiilor adoptate de legiuitorul elen înainte de 1 ianuarie 2004 în cazul în care aceste dispoziții naționale compromit grav aplicarea deplină și efectivă în Grecia a acestui regulament după 1 ianuarie 2004?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, deplina aplicare în Grecia a Regulamentului nr. 3577/92 după 1 ianuarie 2004 este grav compromisă în urma adoptării de către legiuitorul elen înainte de 1 ianuarie 2004 a unor dispoziții cu caracter complet și permanent, a căror ieșire din vigoare nu este prevăzută pentru 1 ianuarie 2004 și care sunt incompatibile cu dispozițiile Regulamentului nr. 3577/92?
- 3) În cazul unui răspuns afirmativ la prima și la a doua întrebare, articolele 1, 2 și 4 din Regulamentul (CEE) nr. 3577/92 permit adoptarea unor dispoziții naționale potrivit cărora armatorii pot furniza servicii de cabotaj maritim numai pe linii determinate, stabilite anual de autoritatea națională competentă în materie, după eliberarea unei autorizații administrative în cadrul unui sistem de autorizare ce prezintă următoarele caracteristici: i) se aplică fără distincție pentru toate liniile care deserveșc insulele, ii) autoritățile naționale competente au posibilitatea de a admite o cerere de eliberare a unei autorizații la înființarea unei linii, aducând modificări unilaterale, în mod discreționar și fără definierea prealabilă a criteriilor aplicate, ale elementelor cererii referitoare la frecvența și perioada de întrerupere a serviciului, precum și la prețul închirierii navelor?
- 4) În cazul unui răspuns afirmativ la prima și la a doua întrebare, o reglementare națională care prevede că armatorul căruia administrația i-a eliberat o autorizație de punere în serviciu a unei nave pe o linie determinată (admițând cererea acestuia în forma inițială sau cu modificări prealabile ale unor elemente ale cererii, acceptate de armator) este obligat în principiu să presteze serviciul fără întreruperi pe linia respectivă pentru întreaga perioadă anuală a serviciului și că, pentru a garanta îndeplinirea acestei obligații, armatorul trebuie, înainte de introducerea serviciului, să depună o scrisoare de garanție care este executată total sau parțial în cazul neîndeplinirii sau al îndeplinirii necorespunzătoare a obligației în discuție, conține o restricție nepermisă privind libera prestare a serviciilor în sensul articolului 49 CE?